

คำนำสำนักพิมพ์

แม่มดเคยบอกว่า

หากมีอะไรมากมาย

อยากบอกใครสักคน

เธอจะเลือกให้หนังสือ

และ...

ไม่มีอะไรที่จะช่วยให้การรอ

กลายเป็นเรื่องรื่นรมย์มากไปกว่าหนังสือ

แรกเมื่ออ่านต้นฉบับนวนิยาย *โครงกระดูกแม่มด สุข
มาตกรรมแห่งความรัก* ของเจน จิ เรื่องนี้ เสมือนหนึ่งว่า
นี่คือการค้นหาตัวเองของตัวละครหญิงในยุคสมัยปัจจุบัน
ผ่านหนังสือเก่าบางเล่มที่ยังคงมีอยู่ในร้านหนังสือเล็กๆ
แห่งหนึ่ง และก็โดยการแนะนำให้อ่านหนังสือเล่มนั้นๆ
จากหญิงชราผมสีเงินเจ้าของร้าน (เรายังไม่รู้หรอกว่าหญิง
สูงวัยผู้นี้ เธอมีที่ไปที่มาอย่างไร) กับเด็กสาวผมสีแดงเพลิง
ผู้พลัดหลงเข้ามา แล้วเธออยากรู้ว่ามีวิธีใดบ้างที่ฆ่าคนแล้ว
ไม่ผิด

ลำพังเพียงเกริ่นเท่านั้น นิยายเรื่องนี้คงยังไม่น่าสนใจเท่าที่ควรกระมัง แต่ควรบอกไว้ด้วยว่า ศิลปะแห่งนิยายในโครงกระดูกาเรื่องนี้ คือศิลปะแห่งการตัดต่อในแบบที่เรียกว่าคอลลาจวรรณกรรม มีทั้งความร่วมมืออยู่ด้วยการโยกย้ายถ่ายเทข้อมูลไปมา สลับเลือกเอาแต่บางบทบางตอนสั้นๆ หรือบางพฤติกรรมของตัวละครมาเทียบเคียงจัดวาง -- หรือสร้างเรื่องขึ้นมาใหม่อย่างน่าชื่นชมยินดีแก่เจน จิ นักเขียน กระทั่งสำนักพิมพ์ได้นำเสนอแก่ผู้อ่าน โดยหวังให้ผู้อ่านได้อ่าน *โครงกระดูกแม่มด สุขมาตกรรมแห่งความรัก* เรื่องนี้กันอย่างทั่วถึง และอย่างมีสุนทริยะ

แพรวสำนักพิมพ์

มีนาคม ๒๕๖๒

คำโปรย

เมื่อตกหลุมรัก เธอปล่อยมือจากสิ่งที่ยึดอยู่และปล่อยตัวให้ร่วงหล่น...สู่อ้อมแขนของใครสักคน และเชื่อว่าเขาจะกอดเธอไว้...ไม่ใช่แค่เพียงชั่วขณะ แต่ตลอดไป เธอกล้าเสี่ยงที่จะตกสู่พื้นแม้ว่าร่างจะแหลกเหลว เธอร่วงหล่นและร่วงหล่น...แล้วเธอก็แหลกเหลว ไม่มีใครอยู่ที่นั่น

เราขอบเก็บชิ้นส่วนของเธอมาประกอบใหม่ จูงมือเธอเข้าสู่ร้านหนังสือเก่า *โครงกระดูกแม่มด* พบเจ้าของร้านผมสีเงิน ผู้รอบรู้และพนักงานสาวผมแดงผู้ขยันจริงจังรอต้อนรับลูกค้าด้วยเรื่องราวของขลังจากเหล่าแม่มดแห่งอดีตกาล

แม่มด: หญิงหมอผี หญิงที่ใช้อำนาจเวทมนตร์ทำบางอย่างที่ผิดปกติธรรมดาได้

เปิดร้าน

“ทำยังไง จะฆ่าคนได้” เป็นคำแรกที่หญิงสาวพูด เมื่อประตู
เปิดออก

นั้นไม่ได้คิดถึงคำนั้นมาก่อน แต่เมื่อเห็นคนที่เดินออกมา
ประโยคนั้นก็หลุดออกมาเอง

“อ่านหนังสือ” แม่มดตอบ

นั้นถามว่าเธอจะหาหนังสืออ่านที่ไหน แม่มดกวักมือเรียก
ให้เข้าไปข้างใน

“ในนี้ มีเยอะแยะ” แม่มดผายมือสู่ห้องมืดภายใน
หญิงสาวชะเง้อคอมองตาม เห็นชั้นสูงก็ส่ายหน้า

“ต้องอ่านทุกเล่มหรือ ฉันไม่ชอบอ่านหนังสือ”

“อ่านเล่มเดียวก็รู้แล้ววิธีเดียว คนเราเกิดมาแบบเดียว
คือถูกคลอดออกมา แต่ตายได้หลายแบบ อ่านเยอะก็มีทาง
เลือกเยอะ อย่างนี้ไม่น่าสนใจกว่าหรือ”

คำพูดนั้นทำให้เธอเข้ามาที่นี่ และกำลังจะทำงานที่ร้านนี้
โครงกระดูกแม่มด

นั่นอายุยี่สิบหก ย่อมผมสีแดงเจิดจ้ายาวประบ่า ใบหน้า
ขาวซีดเล็กเรียว ริมฝีปากแดงบางเฉียบแม่นยำสนิท ดวงตาสีดำ
สนิทเหมือนนิล ร้างสูงโปร่ง เอบางสะโพกผาย ขาเรียวยาว
ทุกที่ที่เธอเอียงย่างไปต้องมีคนเหลียวหลังมอง เธอฝึกฝนการ
ปิดประสาธสัมผัสทำให้ไม่รับรู้สายตาหรือเสียงของมนุษย์ แต่
เมื่ออยู่ตามลำพังในความมืด หูจึงเริ่มแหลมคม ตาสอดส่าย
แม้ไม่มีคน แต่อาจมีอย่างอื่น นั่นยังรู้สึกเหมือนถูกมอง เหมือน
มีสายตามองตามหลังบนถนนสายยาวอันมืดมิดเช่นนั้น

เธอมาทำอะไรที่นี่ เธอเองก็บอกไม่ได้ รู้แต่ว่าเมื่อลงจาก
รถแล้วสะพานกระเป๋ากีฬาใบเฉียง เดินมาเรื่อยๆ กระเป๋าใบนั้น
ราคาสามร้อย แต่เมื่อนั้นถือก็ดูเป็นกระเป๋าราคาสามพัน เธอ
เดินเรื่อยเปื่อยจริง ไม่ดูป้ายถนน เดินตรงๆ มาตามทาง
ไม่เลี้ยวไปไหน เธอรู้สึกเหนื่อยกับการเลือก เลือกว่าจะเดินตรง
หรือเลี้ยวซ้ายหรือขวา เลือกว่าจะเดินหรือจะขึ้นรถ จะไป
หรือไม่ไป จะเป็นหรือไม่เป็น เมื่อเธอไม่ได้เลือก ย่อมบอก
ไม่ได้ว่าเธอหลงทาง แม้จะไม่รู้ว่าจะอยู่ที่ไหน แต่เธอไม่ย้อนกลับ
ไปทางเดิม

เดินมาจนถึงหน้าตึกหลังนั้น มีต้นไม้ยืนต้นดีกว่าที่อื่น
ไม้เถาเลื้อยเกาะตามขอบกำแพง ประตูสีเทาเปิดอ้ากว้าง พื้น
ยกสูง มีบันไดสามขั้นไปสู่ประตู นั้นเหนือ เธอวางกระเป๋า

นั่งชันเข่าลงบนบันได ทำความเหม่อมองหาดวงอาทิตย์ที่พ้น
ขอบฟ้าไปนานแล้วอย่างเงิบเงิบ ไม่มีแม้แต่แสงสุดท้ายเตือน
ให้รู้ตัว นกกาครูว์และบินกลับรัง แต่มนุษย์ไม่รู้จึงเตรี๊ดเตร่
และหลงทาง น้ำตาหลังไหลถึงขั้นออกมา เธอก็มหันรื้องให้
จนตัวโยน

ประตูเปิดออก นันหันไปมอง

หญิงชราอายุประมาณหกสิบ หน้าเรียวเล็กคางแหลม
จมูกงุ้มเหมือนตะขอ ผมสีเงินยวงทั้งศีรษะตัดสั้น สวมชุด
กระโปรงบานดำยาวคลุมทั้งตัวผิว เทียว่นขาวเหมือนจะสะท้อน
แสง ขอบตาดำคล้ำ ริมฝีปากบางสีแดงเข้มเมื่ออยู่ใต้แสงไฟ
ผมสีเงินก็ยิ่งเรื่อเรือง ใบหน้าขาวซีดกว่าเดิม สายตาเรียบเฉย
ไม่แสดงความรู้สึกที่มึนคณามันรื้องให้หน้าบ้านตนเอง
ราวกับเป็นเรื่องธรรมดาที่สุดในโลกที่จะพบผู้หญิงนั่งรื้องให้
ผู้หญิงรื้องให้ทุกหนทุกแห่ง กลางถนน ในห้องน้ำ บันได ห้อง
เก็บของ นอกบ้าน ในบ้าน ในใจ...

คนไข้ไหม นันถามตัวเอง คนหรือผี หรือ...

แม่มด

“มีอะไรให้ช่วยไหม” เสียงนั้นแหบทุ้มก้องกังวาน

“ทำยังไงจะฆ่าคนได้” เธอไม่รู้ว่าพูดออกไปได้อย่างไร
ประโยคนั้นไม่เคยแวบเข้ามาในหัวจนกระทั่งวินาทีนั้น แม่มด
เอียงคอและตอบเพียงว่า

“อ่านหนังสือ”

โดยไม่ขอร้อง โนม่น้าว จูงใจ หรือลดแลกแจกแถม

ซึ่งเป็นสิ่งที่ปกติต้องทำเมื่อบอกให้ใครสักคนอ่านหนังสือ แม่ मदเดินนำเธอเข้าไปในตึกทันที

เมื่อเห็นภายในทำให้หญิงสาวยิ่งเชื่อที่กำลังจะทำงานกับแม่ मदจริง ๆ

ภายในห้องสี่เหลี่ยมมีชั้นหนังสือวางแน่นขนัด คอมพิวเตอร์ เทียนห้อยมาจากเพดานสูงตั้งหนึ่งห้องทำพิธีกรรม คอมพิวเตอร์ แก้วไปมา เงาคนทาบทาบนพื้น กำแพง และชั้นหนังสือ วาบไหว ที่มุมห้องใกล้กับเคาน์เตอร์คิดเงิน โครงกระดูกสีขาว กำลังนั่งไขว่ห้างเฝ้าคางอ่านหนังสือ เหมือนคนกำลังรออะไรบางอย่างที่ไม่รู้ว่าจะมาเมื่อไหร่ รถเมล์ พรุ่งนี้ ความฝัน ชีวิต ความตาย

นั่นตกใจ รีบหันหลังหนี แต่แม่ मदมาประชิดตัวและบอก

“คล้าย เขาถูกโลกฉีกทิ้งเหลือแค่นี้ ก็เลยหลบมานั่งอ่านหนังสือเงียบๆที่นี่” แม่ मदเดินไปนั่งบนม้านั่งยาวข้างโครงกระดูก หยิบหนังสือขึ้นมาถือ

“คล้ายรักผู้ชาย แต่เขาดันไปรักเพื่อน ชีวิตก็ดูแลปัญหาให้คนอื่นรอบตัว สุดท้ายก็ไม่เหลืออะไร เขาเป็นแค่ผู้หญิงคนหนึ่ง ฉลาดพูดจารู้เรื่องและชอบอ่านหนังสือ ตอนนี้อันไม่มีใครอ่านหนังสือแล้วนอกจากโครงกระดูก” แม่ मदบอก “และเธอ...”

“ให้ฉันอ่านฟรีหรือคะ” เธอถามอย่างสงสัย

“ฉันเปิดร้านหนังสือ ไม่ใช่ห้องสมุดสาธารณะ เธอต้อง

ดั่งๆ นั่นก็เรียกแม่มดว่า “คุณคะ คุณเจ้าของร้าน” นั่นบอก
แต่ว่าชื่อนั้น ไม่บอกอย่างอื่น แม่มดก็ไม่ถามและไม่บอกอะไร
เช่นกัน ยุติธรรมดี ทุกอย่างเซตซีโร่ เริ่มที่ตรงนี้ ตอนนี้ ไม่มี
อดีต มีแต่ปัจจุบัน และอนาคตที่จะสร้างจากปัจจุบัน

ปกติแม่มดใจร้าย เย็นชา เป็นหญิงแปลกแยกจากสังคม
ชอบอยู่โดดเดี่ยว แต่อาจเพราะแม่มดร้านหนังสืออยู่เมืองพุทธ
จึงใจดีกว่าที่อื่น เมื่อเห็นนั่นเหงื่อโซมตัว แม่มดผมเงินก็หยิบ
ข้าวกล่องสำเร็จรูปออกจากตู้เย็นและอุ่นไมโครเวฟให้ดูต่อหน้า
ว่าเป็นของกินธรรมดาตามมาตรฐานร้านสะดวกซื้อที่มีข้อดี
อย่างเดียวคือทำให้อิ่ม ไม่มีน้ำมันพราय ยาสั่ง และคุณค่า
สารอาหาร

เวลาหิว แม้แต่ข้าวเปล่าก็ยังอร่อย ตอนนั้นข้าวผัดไส้กรอก
กล่องนั้นอร่อยที่สุดในโลกสำหรับนั้น เธอนั่งลงบนเก้าอี้นุ่ม
สีแดงเลือดนกตรงข้ามกับม้านั่งยาวของศาลา ตักอาหารใส่ปาก
อย่างหิวโหย

เพื่อนฝัน

กับโลกอันอึ้งอลลัปสนแสน

เทียมเกวียนแห่งฝันไฟเพียงแมน

เท่าเหยียบแน่นสำนักสิทธิ์ติดเพียงดิน

เสียงอ่านนั้นเบาแต่ชัดเจน ทุกพยางค์มีจังหวะประหนึ่ง
เสียงดนตรี ฟังอยากฟังต่อไป ต่อไป

นั่นหันไปมอง แม่มดเงยหน้าและยิ้มแห้ง
“เธอต้องทนฉันหน่อย บางครั้งฉันก็ชอบอ่านหนังสือต่างๆ”
“อ่านบ่อยๆ ค่ะ โดยเฉพาะเล่มที่จะช่วยฉันได้ ฉันจะได้
ไม่ต้องอ่านเอง”

“หนังสือมีเอาไว้ให้อ่านออกเสียงตอนอยู่กับคนอื่น และ
อ่านเงียบๆ ตอนอยู่กับตัวเอง” ริมฝีปากยิ้มสีแดงของแม่มด
ยิ้มเหมือนกับกลิ่นบางอย่างไว้

“เพราะดี อ่านอีกสิคะ”

คนคนนี้มีฝันอันไพศาล

ทะเยอทะยานอย่างยิ่งอย่างสงบ

สลัดเศษเพชรร้ายแล้วก้าวทบ

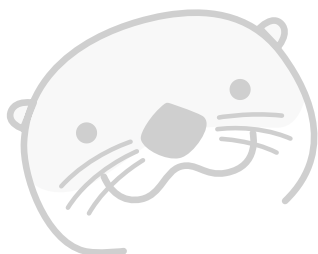
เขายากพบเพื่อนฝันนิรันดร์

“อ่านกลอนแล้วฉันจะได้รู้สิ่งที่ฉันต้องการหรือคะ” นั่นถาม
“กลอนทำให้เรารู้ว่าเรารู้สึกอะไร มันจำเป็น บางครั้ง...
ไม่สิ หลายครั้ง คนเราแค่รู้สึก แต่ไม่รู้ว่ารู้สึกอะไร บทกวี
ช่วยได้ โดยเฉพาะการฆ่าคน การฆ่าทุกครั้งต้องใช้ความรู้สึก
เธอต้องการมัน”

นั่นวางซ้อน ยึดหลังตรง สูดลมหายใจ ได้แสงโคม
วูปไหว ในความเงียบ มนุษย์กับโครงกระดูกนั่งฟังบทกวีจาก
แม่มด

จดจ่อรอคอยที่จะเจอหนังสือเล่มนั้นสำหรับตนเอง

ปริศนาข้อที่ ๑
ฉันอยู่ที่ไหน

ทดลองอ่าน

ลำภา Love eats

ลิบเอ็ดนางรับเนื้อของลำภา ต่างก็เอามากินด้วยยินดี
เออมันแข็งแห้งกรังทั้งหมื่นตืด พวกตามืดแสนลำปากกินซากผี
ลูกอีภาเนื้อเน่ากินไม่ได้ ต้องประชีกระฉิกกินจนสิ้นไป

ส่วนใหญ่ลูกค้าที่เดินเข้ามาใน โครงกระดุกแม่มดมักคิดว่าเป็น
ร้านขายเครื่องรางของขลัง เมื่อรู้ว่าเป็นเพียงร้านหนังสือเก่า
ทำหน้าที่ผิดหวังรุนแรง บางวันมีคนเข้ามาถามหาพระเครื่อง
เป็นลิบราย นั่นรู้จากปฏิกิริยาตอบสนองของลูกค้าว่าวัตถุมงคล
เป็นที่ต้องการและจำเป็นมากกว่าหนังสือหลายเท่า

ลำภาก็เป็นหนึ่งในคนเหล่านั้นที่คิดว่าร้านนี้ขายเครื่องราง
ของขลัง ต่างกันตรงที่ว่าเธอต้องการมันมากกว่าคนอื่น และ
เธอยังกลับมาแม้จะรู้ว่านี่คือร้านหนังสือ

ลำเภาหมักมากับลมพายุ่เสมอ

วันนั้นฝนตั้งเค้า ท้องฟ้าเป็นสีแดงราวกับซับโลहित มวลเมฆม้วนตัวรวดเร็ว แม้ไม่มีเสียงฟ้าร้อง แต่หยาดพิรุณคงพร่าในไม่ช้า

ลำเภาเดินขึ้นบันไดสามชั้น ก้มศีรษะลอดเกาฏหลาบสีแดงที่เลื้อยปกคลุมเหนือประตูสีเทา เดินเข้ามาในร้าน อากาศสงบ เมื่อประตูปิด ทุกอย่างเงียบลง ลำเภารู้สึกเหมือนเข้ามาอยู่อีกโลกหนึ่ง ขณะที่พายุ่แห่งกาลเวลากระหน่ำอย่างบ้าคลั่งภายนอก แต่ในร้านนี้เวลาหยุดนิ่งอยู่กับที่

ภายในสว่างไสวด้วยโคมไฟรูปเทียน ไฟสีอำพันย้อมทุกสิ่งเป็นสีเหลืองนวล ชั้นหนังสือไม้ตั้งเรียงรายตลอดผนัง ทั้งสี่ด้านสูงจรดเพดาน แม้แต่บันไดหลังร้านยังไม่วายมีช่องใส่หนังสือตามความลาดเอียง ชั้นหนังสือวางเบียดอยู่ทุกตารางเมตร เหลือช่องเล็กแคบให้เดินเพียงเล็กน้อย กลิ่นกระดาศเก่าอบอวล อบอุ่น ปลอดภัย ลำเภามองซ้ายขวา เดินไล่ไปตามชั้นหนังสือทีละแถว เมื่อเดินมาสุดทางขวา เธอจึงพบว่า เป็นพื้นที่ส่วนเดียวที่ไม่มีชั้นหนังสือ แต่มีโต๊ะกลมขาเตี้ยและเก้าอี้νωมสีแดงเลือดนกตั้งอยู่ หญิงสาวผมแดงกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้ หนังสือวางบนโต๊ะ เธอก้มหน้าจ้องเกือบชิดกระดาศบ่งบอกให้รู้ว่าตัวจริงของเธอไม่ได้อยู่ที่นี้ แต่กำลังอยู่ในโลกอื่น ลำเภายืนนิ่งรอ หญิงผมแดงรู้สึกว่ามีเงาคนยืนอยู่ตรงหน้า

“อ้อ มาแล้ว” หญิงผมแดงเงยหน้าทัก

เวลาเย็นเช่นนี้ไม่มีลูกค้าคนอื่น อันที่จริงเวลาไหนก็ไม่มี

ไม่รู้ว่าร้านนี้อยู่ได้อย่างไร ไม่เห็นขายอะไรได้สักนิด เจ้าของกับพนักงานกินหนังสือแทนข้าวได้หรือ อาจเป็นไปได้ เจ้าของร้านผมสีเงินดูเหมือนแม่มด หน้าเรียว จมูกแหลม ผิวขาวซีด ส่วนพนักงานก็ผมสีแดง สวยโดดเด่นแต่ดูนอกคอก นอกสังคม นอกจากรูปลักษณ์ภายนอกแล้ว ลำเภาเชื่อว่าแม่มดต้องอ่านหนังสือ เพราะเท่าที่ได้ยินมา แม่มดคือสตรีผู้รอบรู้และให้คำปรึกษาได้ทุกเรื่อง

เวทมนตร์คาถา เรื่องลึกลับ ตำรายา ทั้งหมดอยู่ในหนังสือทั้งสิ้น และเรื่องราวเล่าขานที่ลำเภาเคยได้ยินแต่เรื่องย่อที่โทรทัศน์ การดูเล่าต่อๆ กันมา ทว่าไม่เคยรู้จักเรื่องราวที่แท้จริง

เรื่องมักเริ่มที่ชีวิตของนางเอก ไม่น่าเชื่อว่าจะมีตัวเอกที่เป็นผู้หญิงมากมายขนาดนี้ เธอนึกว่าตัวเอกต้องเป็นผู้ชายแต่ไม่ใช่...เป็นผู้หญิง ผู้หญิงทั้งนั้น ผู้หญิงที่สูญเสียแม่ตั้งแต่ยังเด็กในแม่น้า และหลังจากนั้น จุดหมายในชีวิตของเธอก็คือการตามหาแม่

กลิ้งเกลือกเสือกแหบขาดใจ มารดาเข้าไป
บรรลัษย์เสียในนที
ทอดกายลงกับธรณี ช้อนทรงหมองศรี
กำสรดระทดไปมา

อย่าเลยจะไป สอดตลอดถามไถ่ แยกคายร้ายดี
กลับขึ้นมาจากถ้ำ สุนัขอันมี สุนัขกระลือ มั่นโกรธโกรธา
ถามแม่อันมี แมวไม่ไยดี ค้อนควักชักหน้า

กูไม่รู้เห็น แม่เอ็งเป็นปลา กูไม่เห็นมา มึงอย่ารำไร
แมวหมาเจ้ากรรม มันบอกมึงว่า ร่วมคำร่วมใจ
ว่าไม่เห็นเหตุ ปฏิเสธเปล่าไป กำพรวร้องไห้ คิดถึงมารดา

แม่มดร้านนี้มักจะจับจด เพราะไม่ชอบอ่านหนังสือจนจบเรื่อง
อ่านตรงนี้ได้ตอนหนึ่ง เดี่ยวก็หยิบอีกเล่มขึ้นมา

ลำภาฟังเรื่องของผู้หญิงสิบสองคนที่ตอนแรกพ่อแม่อยาก
ให้เกิด และอยู่ดีๆก็เอามาทิ้งในป่า จนสุดท้ายยักษ์เก็บไปเลี้ยง
แต่ก็ต้องหนีจากยักษ์อีก

“ยักษ์เรื่องนี้น่ากลัว ตอนแรกก็เหมือนจะช่วย แต่เวลา
พยาบาทอาฆาต หนีอย่างไรก็หนีไม่พ้น” หญิงผมแดงที่นั่ง
เอนหลังฟังอยู่เปรย

“ยักษ์ของหนูก็เหมือนกัน” ลำภาเอ่ย “ดูร้าย โหดเหี้ยม
หนีเท่าไรก็หนีไม่พ้น”

ลำภาไม่ได้บอกว่าหนีมาก็ครั้ง แต่หนีไม่ถ้วน มืออยู่
ช่วงหนึ่ง เธอหนีเกือบทุกสามวัน แต่ยักษ์ก็ตามกลับมาได้ทุกที
ยักษ์ของเธอคงเหมือนยักษ์ในเรื่องนี้ มันอาจจะโง่เรื่องอื่น แต่
พอเป็นเรื่องของเธอแล้ว มันฉลาดนัก มันอาจจะขี้เกียจ
และถอดใจง่ายในเรื่องอื่น แต่พอเป็นเรื่องของเธอแล้ว มัน
มุ่งมั่น เกาะติดและใช้เวลาส่วนใหญ่ที่หายใจคิดค้นวิธืทรมาณเธอ
ราวกับความเจ็บปวดของเธอจะทำให้มันรู้สึกถึงชีวิต

“ได้สิ” หญิงผมแดงบอก “ถ้าตั้งใจจะหนีก็ต้องหนีได้
โลกนี้กว้างใหญ่จะตาย ผู้หญิงสิบสองคนนั้นยังหนีได้ ถ้าเรา

ระวัง ยักษ์จะตามเราไม่เจอ”

“หนูหนีไม่ได้แล้ว” ลำเภาลุกขึ้นยืนและวิ่งออกไป

โทรศัพท์มือถือของเธอดัง ยักษ์โห่มาตาม

ลำเภาถึงบ้าน ฝนก็ตกทำให้หมู่บ้านที่ เมื่อเห็นเธอเดินมา สุนัขจรจัดทั้งขนสั้นและไม่มีขนหลากหลายพันธุ์ไม่ต่ำกว่าห้าตัวก็วิ่งเข้ามาหลบฝนใต้ชายคาบ้านและรุมล้อมขออาหาร พวกมันส่งเสียงเห่าระงมแข่งกับเสียงฝน ลำเภาหยิบไม้ยาวที่เก็บมาจากไซต์ก่อสร้างมาเคาะไล่

“ชีว ชิว ยังไม่มีอะไรให้พวกแกกิน ไป ไป”

สุนัขไม่ขึ้นบ้านและยังยืนเรียงแถวกันอยู่ใต้หลังคา ลำเภาถอนใจ ฝ้านบ้านสั้นตามแรงลม หลังคาสะท้อนเหมือนจะปลิวไปตามพายุ บ้านไม่มุงหลังคาสังกะสีอยู่กลางที่ดินว่างสุดซอยแวดล้อมด้วยพงหญ้า รอบบริเวณเป็นที่ดินตาบอด ไม่มีถนนใหญ่ตัดผ่าน จึงเป็นที่อยู่ของคนจรและเป็นที่ชุมนุมของเหล่าสุนัขจรจัด พวกมันแะเวียนมาที่บ้านลำเภาเสมอ บางครั้งก็แทบจะบุกรุกขึ้นบ้านอย่างวันนี้ ยอดชายชอบโยนเศษอาหารที่ตัวเองกินเหลือให้เหล่าสุนัขประหนึ่งตนเองเป็นพ่อพระผู้เมตตาสัตว์โลก สุนัขเหินหนีเขา ทั้งที่เจ้าของข้าวทุกเม็ดที่แท้จริงคือลำเภา ผู้ชายเป็นแบบนี้ ลำเภาสังเกต ดีกับคนอื่น ร้ายกับคนใกล้ชิด ใจกว้างกับเพื่อน หมา แมว แต่งกับเมีย

ยอดชาย อดีตนักร้องรูปหล่อ เขาเคยร้องเพลงตามผับขนาดเล็ก ปัจจุบันเป็นผัวของลำเภา คำจำกัดความของยอดชาย

มีแค่นั้น ผัว เพราะเมื่อได้ลำเนาผู้ทำมาหากินอย่างขยันขันแข็ง เป็นเมียแล้ว เขาก็แทบจะเลิกทำอย่างอื่น เลิกร้องเพลงเพราะ ไม่ค่อยมีคนจ้าง กินกับนอนอย่างเดียว ตอนแรกยอดชาย เป็นความหวัง แต่เขาพิสูจน์ให้เห็นว่าไม่ใช่ความหวัง เขาเป็น ความฝันเลยด้วยซ้ำ...ฝันร้าย เขาพิสูจน์ตนว่าเป็นคนไม่อยู่นิ่ง เพราะเมื่อว่างนานเข้า ยอดชายติดยาเป็นการฆ่าเวลา แต่ด้วยความ เป็นคนชอบพัฒนาตนเองจึงค้าขายเองเสียด้วย จะได้ ไม่รู้สึกเสียเปรียบว่าตนเองเป็นแค่ผู้บริโภค

“มาเสียที ภูทิว” หน้าของยอดชายไม่เหลือเค้าความ หล่อเหลา ดำคล้ำ ไม่ผอมแห้ง ออกจะอ้วนด้วยซ้ำ เพราะกิน กับนอน นานๆที่เขาจะหิวข้าว ไม่ใช่หิวยา

ลำเภาริบนำอาหารใส่จานวางให้ แล้ววิ่งเข้าไปดูลูกสาว สองขวบ เด็กน้อยยังหลับอยู่ เธอจึงไม่ปลุก และออกมานั่ง นอกชาน หยิบช้อนหยิบจาน จะตักข้าวใส่ปาก แต่แล้วจาน ก็ลอยหลุดจากมือ

ข้าวของเธอถูกโยนลงไป สุนัขจรจัดห้าตัวรุมทิ้งจานข้าว ลำเภามองหน้ายอดชาย เขายิ้มหัวเราะอีกอ้าก ยิ้ม เย้ยหยันเหยียดหยามเหมือนจะถามว่าแล้วจะทำไม

ครวญอดอาหารการกินดินประทัก

มาตกคลักครวญคร่ำให้กำสรวล

นัยน์ตามืดมืดเคืองเรืองรัญจวน

เสียนวลน่านาถประสาทครัน

ไม่มีใครที่จะได้อุปถัมภ์
ทการกรรมกายเกินจะปลักปล้ำ
จะหากินก็ไม่มีที่จะทำ
มีแต่ร่ำซานชมอยู่มงาย

“คุณ กำลังบอกว่าการฆ่าคนไม่ให้ถูกจับ ประเด็นหลักคือการ
ทำลายหลักฐาน”

นั้นถามขณะเช็ดฝุ่นบนสันหนังสือปกแข็งที่เรียงราย
เช่นเดียวกับร้านหนังสือเก่าทั่วไป วรรณคดี ชาดก และหนังสือ
ประเภทร้อยกรองน่าจะกินพื้นที่มากที่สุดใน โครงกระดูกแม่เมด
ถึงสี่ชั้น ชื่อหนังสืออย่าง รามเกียรติ์ ลิลิตพระลอ บทละคร
สังข์ทอง ไกรทอง คาวี ขุนช้างขุนแผน พระอภัยมณี อิเหนา
เงาะป่า ศกุนตลา มัทนะพาธา สาวিতรี ท้าวแสนปม กามนิด
เวตาลหลายเวอร์ชันจากหลายสำนักพิมพ์ เช่น บรรณาการ
ศิลปาบรรณาการ บุรพาสาส์น แพร์พิทยา คลังวิทยา กรม
ศิลปากร ขึ้นต่อมาเป็นนิตยสารเก่าอย่าง ศรีสัปดาห์ วิทยาสาร
สตรีสาร ลลนา สกุลไทย ขวัญเรือน และกุลสตรี เพราะเป็น
หนังสือปกอ่อน นั้นจึงใช้แต่ไม้ชนไก่ปิดฝุ่น ขึ้นต่อมาจึงเป็น
นวนิยาย เรื่องสั้น และรวมบทความเก่าๆของนักเขียนอย่าง
ยาขอบ, กุหลาบ สายประดิษฐ์, เรียมเอง, ไม้ เมืองเดิม,
ดอกไม้สด, นายผี, เสניים, เสาวพงศ์, 'รงค์ วงษ์สวรรค์,
ป.อินทรปาลิต, นิมิตร ภูมิถาวร, ว.ณ ประมวญมารค,
ม.ล.บุญเหลือ, เทพยสุวรรณ, ศุภร บุนนาค, คึกฤทธิ์ ปราโมช,

วิลาศ มณีวัต, สุวรรณิ์ สุขคนธา, ก.สุรางคนางค์, ศรีดาวเรือง, อ.อุดากร, แชน ฅ วังน้อย, ร.จันทพิมพะ จากสำนักพิมพ์อย่างคลังวิทยา โอเดียนสโตร์ บำรุงสาส์น อุดมศึกษา อำนาจสาส์น นวนิยายบางกอก บรรณกิจ มากมายหลากหลาย รุ่มรวยจนไม่น่าเชื่อว่าประเทศนี้เคยมีนักเขียนมีชื่อเสียงคน และสำนักพิมพ์เกินสองแห่ง

“ถ้าไม่มีศพก็เอาผิดคนทำไม่ได้ เราจะรู้แน่ได้อย่างไรว่าคนคนหนึ่งตายถ้าไม่เห็นศพ จริงไหม” เจ้าของร้านตอบขณะเดินถือหนังสือไปมาระหว่างชั้น

“และวิธีจัดการศพที่ดีที่สุดคืออะไรคะ”

“มีหลายวิธีเหลือเกิน อย่างนี้ไง

“ท้าวพังเสนาทูลแกล้งไข โกรธาว่าไป ตรัสให้แก่ผู้เสนา เพราะกำมันกำหมีดี มันตายเป็นผี ทั้งนี้ก็กำของมัน ที่มันทำบาปนักหนา กำมาदनใจ จำให้มาฆ่าตนเอง เวลาตามช่างเพลง ฆ่าตัวเสียเอง เพราะว่ามันทำหมีดี จงสั่งเพชรฆาตทั้งสี่ให้เชือดเนื้อผี เอาทำปราชม์ไว้พลัน ตัดหัวยกลงใส่ไห ตัดข้อมือใส่ บันให้เป็นท่อนเรวรา ให้เหมือนเนื้อสุกร เนื้อนั้นบันรอน พุงอ่อนตบปอดภายใน ใส่ลงในไหทันใจ พระนิกปิดไว้อย่าให้ใครรู้สำคัญ เอาไปให้พ่อแม่มัน ให้มันกินเนื้อกันเหมือนมันล้างผลาญเขา เพชรฆาตทั้งสี่รับเอง โองการภารเกล้า บัดนั้นก็กราบทูลลา ยกนางอ้ายมา ตัดแขนซ้ายขวา ทั้งตีนทั้งมือบันรอน ตัดหัวยกใส่ลงก่อน ตัดให้เป็นท่อน บันรอน

แล้วใส่ลงพลัน ลำดับลงให้เป็นอัน ตับปอดพุงมัน เอาบันใส่ลง
ในไห แล้วลับยับย่อยทั้งกาย ใส่ลงโดยหมาย เอาเกลือโรยราย
ใส่ลง แล้วพะนิกเสี้ยนคอง...

“เอามาให้แม่ หลนสู้กันกิน ลื่นทั้งสามคน แม่ลูกผัวตน
ชมว่าอะหรร้อย หลนอย่าให้น้อย อะหรร้อยจะมดเสีย ชื่นชม
ฤหันทมนกันผัวเมีย จะขายเอาเบ๊ย คิดว่าเสียดาย ชวนกันกิน
เนื้อ ลูกตนทุกเมื่อ คำ...เพราราย วันหนึ่งนางอี เห็นข้อมือพี่
ทั้งสองซ้ายขวา แม่จริงเทียวแท้ จึงร้องบอกแม่ นี่แน่นมารดา
พี่ข้าแลนา หมီးเชื้อข้าว่า แม่ข้าดูเอา...”

“ดีนะคะ แต่ว่ายากจัง กินศพเข้าไปน่าจะท้องอืดท้องเฟ้อ
มีเชื้อโรคนาดู ไม่มีอะไรที่ง่ายและเบาแรงกว่านี้หรือคะ” หญิง
ผมแดงโอดครวญ

แม่มดปรายตาค้อน กำลังจะหยิบหนังสือเล่มต่อไป ประตู
เปิดพลั่วออก

ผู้เข้ามาคือเจ้เตี้ยว เจ้าของร้านขายอาหารตามสั่งผัดตรงข้าม
เป็นหญิงชราวัยหกสิบกว่า ย่อมผมดำตัดหยิก ร้างท้วม ปาก
ขยับเหมือนกินอะไรอยู่ตลอดเวลา

“นี่คุณ ออกมาดูหน้าร้านหน่อยสิ”

แม่มดกับนันทมองหน้ากันและเดินออกไป หน้าประตู
ลำพานอนตัวงอ เนื้อตัวเขียวเป็นจ้ำ

“ทำยังไงดี เรียกรถพยาบาลไหม เอ่อ ให้ฉันไปแจ้ง
ตำรวจด้วยไหม”

“ไม่ต้อง!” เจ้าของร้านหนังสือและพนักงานพูดพร้อมกัน
“เดี่ยวเราจัดการเอง เราทำแผลเป็น ขอบใจมากที่เข้ามา
บอก” แม่มดบอกเจ้เตียว อีกฝ่ายพยักหน้าและเดินจากไป
โดยไม่ถามอะไร คนแถวนี้ล้วนรู้เรื่องของหญิงสาวโชคร้าย เรา
เชื่อว่าผู้คนยุคนี้น่าเห็นและดูเย็นชาใส่กัน แต่ไม่ใช่อย่างนั้น
เราจึงงี้หูฟังสิ่งที่คนข้างๆ พูดเสมอ หากเราล้มลงกองกับพื้น
และขอความช่วยเหลือ ถ้าในสิบคนจะยื่นมือมาช่วยเหลือทันที
หนึ่งคนที่เหลืออาจจะยืนมอง ไม่ใช่เพราะไม่อยากช่วย แต่
เพราะเชื่อว่าการอยู่เฉยๆ ก็เป็นการช่วย ช่วยให้ไม่วุ่นวายเกินไป
ช่วยเหลือศักดิ์ศรีไว้ให้ผู้ล้ม

เจ้าของร้านและนั้่นพุงลำเภาเข้ามาในร้าน เอนเก้าอี้นุ่ม
ให้เป็นแนวราบ นั้่นไปหยิบผ้ามาเช็ดเนื้อตัว และครีมมาทา
รอยข้ำ เจ้าของร้านหยิบน้ำและยาแก้แสบมาให้

ลำเภากัดปากงยหน้ามองเพดานน้ำตาไหลอาบแก้ม

“วันนี้หนูต้องอุ้มลูกไปขายยา” เสียงคนเล่าสั้น ไม่ใช่
เพราะเสียใจ แต่แค้นใจ ตัวสะท้าน ไม่ใช่เพราะหวาดกลัว
แต่เก็บกด หน้าแดงก่ำ ไม่ใช่เพราะอับอาย แต่สมเพชความ
ตกต่ำของตนเอง ไม่มีสิ่งมีชีวิตใดจะต่ำทรามไปกว่าแม่ที่อุ้มลูก
ค้ายาอีกแล้ว

เพราะยอดชายบอกว่า

“มึงมีลูกอ่อนแบบนี้ ตำรวจสงสัย จับแป๊บเดียวก็ปล่อย
แล้ว อย่ามกล่อมกู่เสียให้ยาก หรือจะให้กูหาคนอื่นมาอุ้มลูก
ส่งยาแทนมึง”

ยอดชายใช้ไม้เดิม เขาจะทำให้เธอจนมุมด้วยการเสนอ
ทางเลือกที่เลวร้ายกว่า

ตอนเธอส่งเงินให้ เธอบอกว่าไม่ไหวแล้ว มันเสี่ยง
เหลือเกิน ลูกอายุสองขวบจะให้ตามแม่เข้าคุกแล้วหรือ เธอ
ไม่ทำแล้ว ไม่ทำแล้ว

ร่างกายของเธอตอนนี้คือผลของการแข่งขัน
ล่าหากัดปาก ไม่ให้เสียงร้องให้ดังออกไปนอกบ้าน แต่
เพราะเก็บกักไว้ ตัวจึงลั่นเทา

เมื่อเห็นภาพนั้น นันขมวดคิ้ว แม่ปาก กำหมัดแน่น
เตือนตัวเองว่าเดี๋ยวนี้ฆ่าคนผิดกฎหมาย แม้จะเป็นคนที่เหมือน
หมา แต่ปัจจุบันหมาก็ผิดกฎหมาย จึงมีหมาหลุดออกมา
มากมายรังแกผู้หญิง หญิงสาวผมแดงได้แต่ไปหยิบยามานวด
ให้หญิงสาวอย่างเบามือ ไม่พูดปด เพราะนึกได้แต่คำยาบ
ด่าทอ ขณะเดียวกันก็หงุดหงิดที่แม่มดเอาแต่นิ่งเงิบ เป็น
แม่มดประสาอะไร จะสาปแช่ง เผาพริกเกลือ เสกหนังควาย
ตอกตะปูใส่หุ่นฟางก็ควรทำเวลานี้ แต่แม่มดร้านหนังสือลูบหัว
ล่าหากะยิบๆอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็เดินไปที่ชั้นหนังสือ ไล่นิ้วตามหา
หนังสือเล่มที่ต้องการ แล้วหยิบออกจากชั้น

“สัตว์อะไรที่กินคนจนหมดได้ไม่เหลือซาก” เสียงหญิงชรา
ถามก่อนเปิดหนังสือ

“จะเข้มั้งคะ ปากมันใหญ่กลืนไปทีเดียวเลย” แม้จะ
รำคาญที่แม่มดถามอะไรไร้สาระ แต่นันก็อุตส่าห์ตอบตามประสา
ลูกจ้างที่ดี อารมณ์หงุดหงิดนายจ้างทำให้เพลอนวดแรงไป แต่

ลำภาไม่ร้องเพราะถูกคำถามจากหญิงชราเบี่ยงเบนความสนใจ
จากความเจ็บปวด

แม่ मदพลิกหน้าหนังสือที่ถืออยู่และอ่าน

“จะเชื่อไม่ว่าตัวใหญ่เพียงใด ก็ไม่สามารถกลืนซากคน
ทั้งคนได้ ตีนมันสั้นช่วยฉีกทิ้งไม่ได้ แม่ปากจะยาวใหญ่ก็ไม่มี
ประโยชน์ เพราะกัดให้ขาดเป็นท่อนๆ พอจะกลืนลงไม่ได้ มัน
จึงต้องคาบขึ้นมากินบนบก โดยวิธีคาบอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่ง
แล้วสะบัดคอฟาดกับโคนต้นไม้ อวัยวะส่วนใดขาดหลุดออกมา
พอจะกลืนได้มันก็กลืน แล้วคาบฟาดต่อไปใหม่จนเหลือเหลือ
เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยหมดทั้งตัว”

“จากหนังสือรวมวิถีกินอาหารของสัตว์เธอคะ” นันเดา
จากเนื้อหา

“เปล่า จากเรื่องสั้น ชื่อ จำปูน” แม่ मदตอบเสียงเฉย

“เป็นเรื่องสยองขวัญหรือคะ” นันอยากรู้

“เปล่า เป็นเรื่องรักของผู้หญิงชื่อจำปูน”

“คุณกำลังจะบอกอะไรกันแน่คะ” หญิงสาวนวดขมับ
พร้อมกับนวดลำภา

“แค่จะบอกว่าจะเข้ากับงูกินซากคนไม่หมดหรอก”

“แล้วสัตว์อะไรคะที่ทำได้” คราวนี้หญิงสาวทั้งสองหันไป
มองแม่ मदอย่างจืดจ่อรอคำตอบ

“นั่นสินะ ต้องมีสัตว์ที่กินทุกอย่างไม่เหลือซากสิ” แม่ मद

โคลงหัวไปมาอย่างครุ่นคิด

ลำเภา กลับบ้านกลางดึกคืนนั้น จะเดินกะโผลกกะเผลกเท่าใด ก็ต้องแบกสังขารเพื่อกลับไปหาลูก ตอนเธอออกมาลูกหลับไปแล้ว และหวังว่าจะยังหลับอยู่

ลำเภาติดลูก ลูกของเธอเป็นเด็กหญิงที่สวยงามที่สุดในโลก เธอชอบฟังลูกพูด แม้จะยังพูดไม่ได้คำศัพท์ แต่ฟังแล้วเพลิน สัมผัสปัญหาทุกอย่างที่รู้มเร็ว ลำเภานอนกอดลูกทุกคืน มีคนบอกว่าแม่คือหลักยึดของลูก แต่สำหรับลำเภาแล้ว ลูกคือหลักยึดของเธอ จับมือลูกแล้วก็ลืมความกลัวทุกอย่าง

แต่ชีวิตลูกของเธอจะดีได้อย่างไร ถ้ามีพ่อติดยาและแม่ค้ายา เธอคิดไม่ออกเลย

แก๊งสุนัขนอนอยู่นอกบ้าน แต่บ้านหลังนี้ว่างเปล่า ไม่มีอะไรให้ขโมย มีหมาจงรักภักดีไปกับเท่านั้น ทุกอย่างยังเงียบผิดปกติ ยอดขายอาจไม่อยู่ ลูกคงหลับสนิท ผ่นตกละเอียดในอากาศเย็น คงทำให้เด็กหญิงหลับสบาย ลำเภาโย่งขึ้นบ้านเงียบเชียบ ไม่ปรารถนาให้คนหรือสุนัขตื่น เธอเปิดไฟนอกชาน หงายโต๊ะที่คว่ำอยู่ น่าจะเพราะยอดขายเมาแล้วเตะล้ม จัดข้าวของที่กระจัดกระจาย แก้วน้ำ กระดาษทิชชู ซองบุหรี่ กระดาษจดชื่อลูกค้า แบตเตอรี่โทรศัพท์ โทรศัพท์มือถือ เธอกวาดของทุกอย่างวางไว้บนตั่งเตี้ย กำลังจะหยิบไม้กวาดมากวาดพื้นทั้งที่ตึกตื่น ยอดขายทำบ้านรกและสกปรกแล้วหลับไป เขาจะอาละวาดตำหนิเธอว่าขี้เกียจหากพบว่าบ้านยังอยู่ในสภาพ

เดิมเหมือนที่ตนเองทำไว้ ลำเภากวาดบ้านช้าเพราะเจ็บแผล
กวาดช้าๆ น้ำตาหยดผล็อย กวาดอย่างตั้งใจและหวังว่าหัวใจ
จะค่อยๆ สะอาดเหมือนพื้น

แล้วเสียงร้องไห้จ้าของเด็กหญิงก็ดังขึ้น
ลำเภาทิ้งไม้กวาด วิ่งไปกระซอกประตูเปิด

แสงจากถนนส่องเข้ามาทางหน้าต่าง ร่างในห้องเป็นเงาราง
แต่ไม่ต้องเห็นชัดเจน ลำเภาก็รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น

สิ่งอุบาทว์ที่สุดของมนุษย์สัตว์ประเสริฐ

ยอดชายในสภาพมีนเมาแก้ตัวคร่อมลูกสาววัยสองขวบ

กางเกงของมันถลกลง

ลำเภาเฟ่งสายตา ยืนนิ่งอยู่เกือบนาที สมองเข้าใจแต่ยังไม่
สั่งการ จนเธอไม่รอคำสั่งสมอง ปล่อยให้ร่างกายขยับตามใจ
อยาก เลือดพุ่งขึ้นหน้า รวากับคนพิการไร้แขนขาแล้วยังถูก
ควักลูกตา โลกมืดฉับพลัน โดยไม่คิดอะไรทั้งสิ้น

เธอวิ่งไปปลักมันออก

อุ้มลูกสาวที่ร้องไห้ไม่หยุดแข่งกับเสียงพายุและสุนัขหอน
มือหนึ่งกระซอกผมลำเภาจนเด็กน้อยหลุดจากมือ

“มึงจะไปไหน” ยอดชายจับหัวของเธอหันไปหาเขา และ
ตบผาดจนลำเภากองกับพื้น เขากระตือรือร้นเมื่อยๆ

ลำเภานอนตัวบิดด้วยความเจ็บปวด ยอดชายหันหลัง
จะตามเด็กหญิงที่วิ่งออกนอกประตู ลำเภาคลานมาจับขาจนมัน
เสียหลัก เธอตะกายลุกขึ้น หันรีหันขวางเห็นไม้หน้าสามที่ใช้

ยันฝ่าประตู

ก่อนมันจะลุกขึ้นได้ เธอฟาดมันกลางแสงหน้า

“อี...” มันพูดออกมาได้แค่คำเดียวและพยายามคว้าไม้ให้หลุด แต่ลำภาไม่รู้เอาแรงมาจากไหน

“ไอ้สัตว์นรก วันนี้มึงตาย มึงตาย” ลำภาทุบกลางกระหม่อม ช้ำๆๆๆๆๆๆตำแหน่งเดิม

มันร้องโอดโอย ได้แต่ปิดป้องกุ่มหัว มันเดินพราดตามแรงฟาด ครั้งที่เก้าร้อยเก้าสิบเก้าหรือพัน ร่างอุบาทว์นั้นชักกระตุกสองครั้งแล้วจึงแน่นิ่ง

ลำภายืนถือไม้หายใจหอบเหมือนสุนัขหอบแดดที่หมดแรง ฟাঁคำรามก้อง ภายในเพิงไม้เล็กๆไม่มีสิ่งใดเคลื่อนไหวภายนอกเสียงหอนดังแข่งกับฟ้า

เสียงฟ้าร้องดังมาถึง โครงกระดูกแม่มดเช่นกัน

“แต่หมาอาจทำได้” เจ้าของร้านผมเงินมองออกนอกหน้าต่างพูดขึ้นอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

“อะไรนะคะ” นันที่กำลังนั่งมองโทรศัพท์มือถือที่ปิดเครื่องอยู่สะดุ้งจากภวังค์

“กิน”

“พวกมันไม่ใช่หมาป่าอีกแล้ว มันกินแต่อาหารที่เราให้ มันเชื่อสัตย์ สำนึกบุญคุณ มันต้องจำเราได้ มันจะกินเจ้าของได้ยังไง” หญิงสาวเอ่ยคำันเต็มที เธอชอบหมา หมาน่ารักกว่าแมว มันโง่กว่า มันจึงรักคนมากกว่าและยอมจงรักภักดี

“ได้สิ” เสียงเบาเว้นระยะและพูดต่อ
“ถ้าเธอตาย และพวกมันไม่มีอาหาร”

ฟ้าคำราม เมฆรวมตัว ฟ้ามืดเป็นสีเทา เพิ่งไม่เปิดไฟ อาศัย
เพียงแสงไฟจากถนนทางไกลจึงสลัวนัก แทบมองอะไรไม่เห็น

ลำภาเริ่มขยับเมื่อรู้ตัวว่าทำอะไรลงไป

เด็กหญิงร้องให้อยู่น้ำประตูลำภาไม่รู้ว่าจะร้องเพราะ
อะไร ร้องเพราะเจ็บ หวาดกลัว หรือตกใจ เธออยากร้องตาม
ลูก แต่เธอไม่มีเวลา ลำภาถือไม้เปื้อนเลือดออกไปฝั่งหน้าบ้าน
ใช้เสียมที่มีคนมาทิ้งไว้ซุดลงไปลึกให้แน่ใจว่าหมาจะคุ้ยไม่ได้
เสร็จแล้วเดินกลับมากอดเด็กหญิง

“แม่มาแล้ว อยู่กับแม่ ไม่เป็นไรแล้ว ไม่มีอะไรแล้ว
ไม่มีอะไรนะ” ลำภาโยกตัวไปมา

ผ่านไปเกือบนาที ออมจึงเงยบและตาปริบ ลำภาจึงวาง
ลูกบนพื้นบ้านและลุกขึ้น

เธอหันรีหันขวาง น้ำตาลล่อนหน่วย มือและขายังสั่น ทำ
ยังงดี ทำยังงดี ไปมอบตัว ให้ตำรวจจับ ชดใช้กรรม แล้ว
อมละ ลูกของเธอจะเป็นอย่างไร เธอเป็นเด็กที่ถูกทิ้ง ไร้ญาติ
ขาดมิตร เธอทำอะไรลงไป ยอดชายเป็นคนเลว แต่เธอเป็น
ใคร มีสิทธิ์อะไรไปจบชีวิตเขา ทำไมเธอไม่ไปแจ้งตำรวจ บอก
นักข่าว ออกทีวี ให้สังคมประจานมัน เธอมีสิทธิ์อะไรที่จะ
ฆ่าคน ไม่ว่าเขาจะทำลายชีวิตเธอ ช่มชืดลูกเธอ เธอมีสิทธิ์
อะไร ลำภา บาบ บาป บาปแท้ๆ เธอจะต้องตกนรกหมกไหม้

ลำภา นางโง่ มีอะไรที่เคยทำถูกบ้าง โง่ตั้งแต่เอายอดชาย
เป็นผัว โง่ที่ให้มันใช้งาน โง่ที่ให้มันทำอย่างนี้กับลูก ไม่รู้มัน
ทำมาก็ครั้งแล้ว

แม้แต่ครั้งนี้เธอก็ยังโง่ที่ฆ่ามัน เธอทำบาปเพื่อให้มันได้หยุด
ทำบาป

แม้วาระสุดท้ายเธอก็ยังทำเพื่อมัน โง่เหลือเกิน ลำภา
โง่จริงๆ

ฉับพลันเสียงหนึ่งก็แว่วเข้ามาในหู

“ต้องมีสัตว์ที่กินทุกอย่างจนไม่เหลือซากสิ”

ลำภาใจเต้น มองไปรอบตัว แกะอาหารที่เหลือค้างไว้
ตอนเย็นใส่จาน เหยยกจานเดินไปหน้าบ้าน เคาะจานปลุกเหล่า
สัตว์สี่ขาที่หิวโหย

“มานี่มา” เธอกระซิบเรียก

ช่างว่าง่าย เรียกแค่คำเดียว สุนัขห้าชีวิตก็เดินตามเธอ
ขึ้นบ้านแต่โดยดี

เมื่อเข้าไปในห้อง ลำภาโยนจานทิ้งไว้บนพื้นห้องแล้วปิด
ทันทึ เธอวิ่งฝ่าฝูงสุนัขออกจากห้องแล้วเอาไม้ยันประตูและ
เอาโต๊ะเก้าอี้มายันไว้ แม้ว่าพวกมันจะรวมตัวกันกระแทกก็ยาก
จะออกมาได้

เธอก็มองตัวเอง เห็นรอยเลือดกระเด็นติดเสื้อ เธอ
สปีบเท้ายาวไปที่มุมบ้าน ค่อยหาเสื้อผ้าชุดใหม่ในกล่อง เปลี่ยนชุด
ยัดเสื้อผ้าชุดเก่าใส่กระเป๋าสะพายใบใหญ่ คว่ำร่มแล้วรีบเดิน
ไปอุ้มเด็กหญิงอ่อมที่หลังบ้าน กางร่ม ออกวิ่ง วิ่ง วิ่งเร็วที่สุด

ในชีวิต ฝากกระสุนน้ำที่กระหน่ำใส่ทั้งร่างและจิตใจไม่หยุดยั้ง

เด็กหญิงร้องไห้เพราะเปียกและเหน็บหนาว ลำภากด
ใบหน้าลูกกับบาแนแน กระซิบข้างหูเด็กน้อยว่า หน่ออีกหน่อ
นะลูก อยู่กับแม่ไม่ต้องกลัว แม่อยู่ตรงนี้ทั้งคน จะไม่ให้ผีทำ
ซาตานที่โหดมาทำอะไรหนู กว่าจจะรู้ว่าตัวเองหอบเหนื่อยและ
วิ่งต่อไปไม่ไหว เธอก็มาหยุดที่หน้าร้าน ไครงกระตุกแม่มด
อีกแล้ว

ลำภามองป้ายร้าน ลังเลว่าจะเข้าไปหรือวิ่งต่อไปดี เธอ
อาจอ้างว่ามาหลบฝน หยาดน้ำหยดจากเถาไม้ตั้งมานาน้ำ ลำภา
เปิดประตูเข้าไป เธอวางลูกและร่วมไว้ที่หน้าประตู น้ำจากเสื้อผ้า
ไหลเป็นทาง ไอลุ่นจากแผ่นกระดานเก่าโอบล้อมกาย ความ
วุ่นวายภายนอกอันตรธานหายไปอีกครั้ง ใจที่พลุ่งพล่านค่อย
สงบลง

เสียงทุ้มกังวานดังมาจากหลังชั้นหนังสือ

“ตอนแรกมันอาจจะเสียเพื่อปลูกให้ต้นก่อน แล้วปลูกแรง
ขึ้นโดยการขบเนื้อจนเป็นแผล เลือดจะกระตุ้นสัญชาตญาณดิบ
ของมัน มันจะกัดแรงขึ้นและเริ่มกินเนื้อที่ใบหน้า คอ แขน ขา
หรืออวัยวะที่โผล่พ้นเสื้อผ้า ถลกผิวหนังออก เปิดพุง กระชาก
ตับไตลำไส้ออกมา ฉีกและกิน แล้วจัดการส่วนที่อยู่ในชีโครง
เลาะกระดูก กินปอด กินหัวใจ อืม คงเป็นเวลานั้นเท่านั้น
ที่มันจะได้เป็นเจ้าของหัวใจของเราอย่างแท้จริง มันอาจหยุด
เมื่ออืม แต่ผ่านไปไม่กี่ชั่วโมงก็จะหิวอีก พอส่วนที่เป็นเนื้อและ

ไขมันที่กินง่ายหมดแล้ว มันจะต้องจัดการส่วนที่กินยากขึ้น
อย่างห้าว มันจะถลกหนังห้าว เอาเส้นผมที่กิดขวางออก เจาะ
กะโหลกด้วยอุ้งเท้า เคาะหลายครั้ง หรือช่วยกันเหยียบจน
แตกเพื่อจะกินสมอง พอทะแห่เนื้อติดกระดูกจนเกลี้ยงแล้ว
ก็ทะกระดูกต่อ ดูดไขกระดูกจนแห้ง สัตว์พวกนี้จะทะ
กระดูกไปเรื่อยๆเพื่อลับเขี้ยว สุดท้ายอาจเหลือกระดูกบางชิ้น
กะโหลกบางส่วน และเส้นผม ถ้าทิ้งไว้นานพอก็จะไม่เหลือ
อะไรเลย”

นั่นเจียบ ฟาร์ร้องดังครืน ฟาแลบทำให้ทั้งร้านสว่างวาบ
ขึ้นมาชั่วขณะ โคมไฟสีอำพันโยกโคลงประหนึ่งเทียบนิบไหว

“สัตว์กินคนกับคนกินคน อะไรมากลัวกว่ากันนะ” หญิง
ผมขาวโคลงศีรษะเหมือนกำลังครุ่นคิด แล้วเหลือบมาเห็นลำภา
ทั้งสองจ้องหน้ากันเจียบอยู่นานจนหญิงสูงวัยเอ่ยถามก่อน

“มาเอาอาหารหมาหรือ”

“เปล่า ทิ้งไว้ให้แล้ว” ลำภาตอบเหมือนต้องมนตร์สะกด

“อย่าให้ใครเห็นเวลาให้อาหารหมา คนอื่นอาจนึกว่าเธอ
เป็นเจ้าของมัน แล้วมันจะกลายเป็นเจ้าของเธอ” หญิงสูงวัย
ถาม

“ฝนตกหนัก ไม่มีใครผ่านไปแถวนั้น ไม่มี...” ลำภาบอก
หญิงผมขาวเสียงลั่น รู้สึกตัวว่าหนาวขึ้นมาทันที

“ดีแล้ว บางอย่างมีชีวิตอยู่ไม่มีประโยชน์ แต่ตายแล้ว
อาจมีประโยชน์บ้าง” หญิงผมขาวหยิบ *ประจุม* เรื่องพระรถที่

นันทวงบนเคาน์เตอร์ เปิดลิ้นชัก หยิบปึกกระดาษหนาออกมา และนำมายื่นให้ลำภา

“สมทบทุนเลี้ยงอาหารหมา ส่วนเล่มนี้คือเล่มที่เคยอ่านให้ฟัง หนังสือเกี่ยวกับผู้หญิงที่ถูกผู้ชายทำร้าย แย่งชิงทุกอย่างในชีวิต ความรัก คักดีศรี ความเป็นมนุษย์ หรือแม้แต่แสงสว่างแต่สุดท้ายก็กลับมามีชีวิตที่มีความสุขได้ เพราะไม่ยอมตายและอดทนเลี้ยงลูกให้เป็นคนดี นั่นก็เป็นเวทมนตร์” เสียงเบากระซิบบอก

ลำภามองหญิงชราหน้าตาคลอ ยกมือไหว้ท่วมหัว รับหนังสือที่สอดซองหนาโดยไม่พูดอะไร เธอหันหลัง เดินไปอุ้มลูกสาวที่รออยู่ เปิดประตูออกไป ฝนซาเม็ดแล้ว เธอเดินหายไปไม่นานฝนโปรยปรายโดยไม่หันกลับมาอีกเลย

นั้นมองตามจากหน้าต่างและหันมาสบตากับแม่มด

“หมาหรือคะ”

“หมา”

“น่าสนใจดี แต่ฉันไม่มีหมานีลิสะ”

“ไม่เป็นไร ก็หาไปเรื่อย ๆ เรายังมีหนังสืออีกหลายเล่ม”

แม่มดผายมือไปที่ชั้นหนังสือแน่นขนัด

จะต้องมีสักเล่มที่เป็นของเรา

หนังสือของเรา

